

PREČO

Gill
Sims

MAMA

NA VIANOCE

PIJE

Lebo kde nie je víno,
tam nie je láska.

Ljndeni

Prečo mama na Vianoce pije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Prečo mama na Vianoce pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PREČO MAMA
NA VIANOCE
PIJE

Gill Sims

PREČO MAMA
NA VIANOCE
PIJE

Lebo kde nie je víno,
tam nie je láska.

Ljndeni

Gill Sims: *Why Mummy Drinks at Christmas*

Copyright © Gill Sims 2023

Gill Sims asserts the moral right to be
acknowledged as the author of this work.

Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd. 2023

Translation © Eva Piarová 2024

Preložené na základe licencie od HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4294-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4282-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4283-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4281-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Pre moju drahú Alison.

Za to, že som ťa stretla, stoja aj podujatia pre mamičky.

Piatok, 1. decembra

Odjakživa som Vianoce milovala. Odkedy sa pamätám, každý rok som si myslela, že teraz, práve tento rok budú dokonalé. Toto bude rok, keď sa všetkým splnia želania: deti sa budú radowať, moje dôsledne vybrané darčeky odmenia nadšenými výrazmi na ružovučkých tváričkách, opečeného, lesklého moriaka prinesiem na stôl na akomsi zlatom podnose (ktorý ešte musím zohnať) za ohromených vzdychov a predtým, než ma Simon pobozká pod imelom, všetci zvolajú: „Ach, Ellen, toto je úžasné! Si *skutočnou* kráľovnou Vianoc.“

Toto bude rok, keď budú koledníci koledovať, dáme si figový puding (alebo radšej nie... predstavte si tie potenciálne katastrofické následky fig na tráviaci trakt už aj tak preťažený vianočným nadbytkom), moje chodby budú (vkusne) vyzdobené, roľnícky zistia, kto im dal hlas, a Ježiškovi sa prisnia veľmi krásne sny (bez ohľadu na to, aké množstvo portského vypil).

Nikdy som si tým nebola istejšia ako tento rok, pretože sme si naplánovali útulné, príjemné rodinné Vianoce v úzkom kruhu rodiny len s Jane, Petrom a so Simonom. Aj keď som sa o dokonalé Vianoce pokúšala mnohokrát, takmer nikdy sme ich neslávi-li len vo štvorici a bola som presvedčená, že teraz budú absolútne čarovné. Ani jedno z detí som nevidela už celé veky a neexistuje nič krajšie než opätovné stretnutie na Vianoce. Hallmark si

okolo toho doslova vybuďoval celú značku: rodina na sviatky znova pokope, vchodové dvere otvorené dokorán, zatiaľ čo sa márnratné potomstvo valí cez prah s vlnou smiechu, cukrovými paličkami a jemným padajúcim snehom.

Nemohla som sa dočkať. Aj deti Vianoce odjakživa zbožňovali a ja som bola kvôli nim odhodlaná, že budú naozaj výnimočné, keďže sa na tento fantastický rodinný sviatočný čas vrátia domov. Na Štedrý deň by sme si mohli všetci posadať ku kozubu a ja by som im nahlas čítala z *Vianočnej koledy*. Počas toho, ako by som si ukradla letný pohľad na deti okúzlené starým príbehom a na tých milovaných tvárach, ktoré mi tak chýbali, by poskakovala žiara z ohňa, by som si uvedomila, že si práve spoločne vytvárame šťastné spomienky, ktoré nám pomôžu prežiť náročné dni nasledujúcich rokov. Bola som presvedčená, že Peter a Jane sa na takéto nádherné Vianoce tešia rovnako ako ja, aj keď mi neodpovedali na žiadny mail, ktorý som im poslala.

Áno, toto budú *tie* Vianoce, po ktorých už nemusia byť žiadne iné! Nielenže by totálne dojemné a srdcervúce opätovné stretnutie s Petrom a Jane znova zasialo radosť do môjho osamelého, scvrknutého srdca a pripomenulo mi, čo láska naozaj znamená, bola by to aj skvelá príležitosť na sviatočné upevňovanie puta s mojimi drahými zlatičkami. So Simonom by sme sa mohli ruka v ruke prechádzať po atmosféricky zmrznutých poliach, zatiaľ čo by sme pozorovali naše úžasné deti, ako sa jašia (odškrtnuté na zozname dokonalých Vianoc) s našimi rozkošnými psami (ktoré zrazu pre potreby tejto predstavy pochopili, čo znamená k nohe), a potom by sme sa vrátili domov k vyššie spomínaným dokonalým darom, zlatistému moriakovi, olizovaniu sa pod imelom, vianočnému kralovaniu atď., atď. (odškrtnuté, odškrtnuté, ZASRANE ODŠKRTNUTÉ). Nič, absolútne nič nemohlo tento rok narušiť moje sviatočné plány.

Nevedela som sa dočkať tých najlepších Vianoc v histórii.

A potom mi dnes ráno zavolala Jane – z univerzity v Edinburghu. To nikdy neznačilo nič dobré, pretože Jane patrí ku generácii, ktorá rozhovor cez elektronické zariadenie považuje za absolútne neprirodzenú a podozrivú praktiku a do týchto neprebádaných vôd by sa vplavila len pod hrozbou násilia alebo v prípade núdze. Nebola som si istá, do ktorej kategórie to teraz spadá. Pri Jane sa dalo predpokladať, že to bola hrozba násilia, pretože vedela, že esemeska by len vyprovokovala zúrivý spätný telefonát, počas ktorého by som kričala: „Ideš KAM?!“, zatiaľ čo skutočný rozhovor cez telefón zbúra moje plány nežnejšie. Moje najstaršie dieťa – moja prvorođená, moje malé dievčatko – mi totiž zavolalo, aby mi oznámilo, že namiesto DOKONALÝCH VIANOC SO MNOU ho rodičia jeho frajera Raffertyho pozvali na lyžovačku a: „Akože, nevádi ti to, mami, však nie?“

Rafferty. Od chlapca, ktorý sa volá Rafferty, som to mohla čakať. Už len jeho meno znie ako „rafať“, a preto sa mu nedá dôverovať.

„Veď ty nevieš lyžovať,“ namietla som.

„Raff ma to naučí alebo čo.“

„Nemáš na to veci! Lyžiarske nohavice! Bundu! Okuliare! ANI LYŽEEEE!“ bedákala som.

Prostredníctvom „vecí“ sa vždy dalo dostať do Janinho srdca.

„Mami, klúd. V TK Maxx majú kopy skvelých vecí na lyžovačku za facku. Kúpila som si tam všetko, čo budem potrebovať.“

„V TK Maxx predávajú lyže?“ spýtala som sa pochybovačne a údiv nad tým, ako som napriek svojmu detailnému štúdiu ponuky úžasne zlacneného tovaru v TK Maxx mohla prehliadnúť lyže, na chvíľu odviezol moju myseľ od toho, že sa na mňa dcéra nečakane vykašlala.

„Nie, mami. Lyžiarky aj lyže si môžem požičať. Nohavice a všetko ostatné mám z TK Maxx.“

„A kde na to vezmeš peniaze? Bude to stáť majland!“

„Ani nie. Zaplatím si len letenky a prenájom lyží. Raffovi rodičia tam majú chatu a na Vianoce od nich dostanem skipas. A vieš predsa, že mám prácu na polovičný úväzok, takže som si našetrila dosť na let aj na všetko ostatné.“

Zúfalo som sa túžila zrútiť na zem, zvinúť do fetálnej polohy a zvierajúc telefón vrieskať: „A ČO JAAAAA?!“, pretože Jane radujúca sa na posratých svahoch namiesto zamrznutých polí nezapadala do mojich sviatočných predstáv, ale, samozrejme, vedela som, že také správanie je pre rodiča neprístočné. Musela som si pripomenúť, aby som sa s Jane tešila, pretože aj keď majú rodičia jej priateľa absurdný vkus pri výbere mien, snažia sa to aspoň odčiniť tým, že sú obscénne bohatí. Teda, nechcela som, aby si Jane Raffertyho *vzala*, keď už pre nič iné, moje vnúcatá by schytali ešte absurdnejšie mená ako moja neter a synovec – Persephone a Gulliver –, ale zas, keby si ho vzala, môžem byť aspoň pokojná, že sa poriadne nabalí pri rozvode, aj keď *nebolo fér*, že sprostí bohatí rodičia sprostého bohatého Raffertyho ničia moje dokonalé Vianoce svojou SPROSTOU BOHATOSŤOU, bastardi, pretože ako vôbec môžem osláviť Vianoce bez *Jane*, svojho malého dievčatka? To jednoducho nebude ono.

Snažila som sa. Fakt som sa snažila. Niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla a pokúsila sa myslieť ako poondiata Pollyanna, ale bezvýsledne, pretože namiesto toho, aby som povedala, čo som zamýšľala, teda: „Chod' a poriadne si to uži, zlatko. Teším sa s tebou!“, zo mňa vyšlo: „Jane, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Byť s Raffertym v Edinburghu je jedna vec, ale ísť s ním do zahraničia je niečo celkom iné! Kto vôbec ten chlapec je? Ešte sme sa s ním nestretli, vôbec ho nepoznáme. Čo ak obchoduje s bielym mäsom, čo ak nemajú žiadnu chatu a on ťa len vláka do lietadla, vezme ti pas a predá ťa do otroctva?“

„MAMI!“

„ČO?! Pozerám správy. Stáva sa to.“

„Nie, nepozeráš. Pozeráš len zostrihy správ, ktoré ľudia dávajú na twitter. Pozeráš *Bez servítky* a reprízy *Deväťdesiat dní do svadby*. Raff nie je obchodník s bielym mäsom. Chodím s ním už niekoľko mesiacov. Všetko je okej.“

„Áno, ale nebola si s ním v zahraničí.“

„Preboha, matka, je to len posratý Verbier, prestaň tomu hovoriť, zahraničie ako xenofóbna postava z kníh Nancy Mitfordovej.“

„Strýko Matthew mal presvedčivé argumenty,“ zamrmlala som trucovito.

„Prestaň čítať *Daily Mail*. S Raffom sa mi nič nestane.“

„Ako to vieš? Stretla si sa už s jeho rodičmi?“

„Ešte nie. Sme dohodnutí na budúci týždeň.“

„Ak aj nie je obchodník s bielym mäsom, čo ak si si na lyžovanie nekúpila správnu výbavu? To, že máš nejaké haraburdy z TK Maxx, neznamená, že si poriadne pripravená. Potrebuješ termobielizeň. Máš termobielizeň? Mám ti nejakú poslať?“

Ukrutne som sa snažila skryť sklamanie z toho, že Jane na Vianoce nepríde domov, a preto som sa uchýlila k svojmu základnému nastaveniu pre chvíle emočného vypätia – k online nakupovaniu.

„Stavím sa, že nemáš správny typ termobielizne,“ trvala som na svojom a divoko som skrolovala. „Práve sa pozerám na webovú stránku John Lewis. Aha, majú fajn veci z merino vlny. A... a čo lyžiarske ponožky? Máš lyžiarske ponožky? Och, John Lewis lyžiarske ponožky nevyrába, ale čo tak... ach, tu, Nevisport. Aspoň si si na ich stránke *skúsila* vyhľadať lyžiarske ponožky? Utrpíš omrzliny. Alebo hypotermiu. Môžeš prísť o nohu. Môžeš zomrieť alebo ťa môže strhnúť lavína. Čítala som celú sériu kníh *Škola v horách*, o lavínach viem všetko. Napadlo ti niečo z toho?“

„Prestaň! Toto robíš vždy.“

„Čo robím?“

„Katastrofizuješ. A potom sa snažíš prebrať nad situáciou kontrolu.“

„To nerobím. Vôbec nič také nerobím. Len si doprajem čas, aby som zvážila aj najhoršie scenáre...“

„KATASTROFIZUJEŠ.“

„... a potom sa pokúsim *pomôcť*.“

„Chceš ovládnuť situáciu ako taký TOTÁLNY ŠIALENEC POSADNUTÝ KONTROLOU, MAMI!“

„To je absolútne nefér. Mimochodom, objednala som ti nejakú termobielizeň a lyžiarske ponožky.“

„NEHCEM ich. POVEDALA som ti to. Zohnala som si všetko, čo budem potrebovať, *nechcem*, aby si sa do toho starala!“

„Nestarám sa do toho. Len si myslím, že si si to poriadne nepremyslela, tak sa na mňa nedurdi, keď sa ti snažím *pomôcť*.“

A snažím sa pomôcť aj napriek tomu, že sa na mňa vykašleš počas najkrajšieho obdobia v roku, pretože sa radšej niekam odtrepeš so svojím bohatým frajerom a s jeho sprostými rodičmi, pomyslela som si namosúrene.

„Mami, prosím ťa, zastav sa.“

„Akože v čom? Ty si mi práve oznámila, že neprídeš domov. Niežeby si tým zničila Vianoce, to nie!“ vybehla som na ňu sarkasticky.

„Nezničila som Vianoce!“

„Hmm. A čo Silvester?“

„Čo s ním?“

„Nuž, čo budeš robiť? Prídeš domov?“

„NETUŠÍM! Nemám poňatia, čo budem robiť. Možno sa vykašlem na školu, rovno z Verbiera vyrazím na Ibiza a stanem sa posratou plážovou barmankou ako Persephone.“

„Nie! Nepôjdeš za svojou sesternicou na Ibiza, aby si sa stala barmankou!“

„PÔJDEM, AK BUDEM CHCIETĽ, DORITI. PREČO MA NEPOČÚVAŠ? JE TO MÔJ ŽIVOT!“

„Jane, ja...“

„DAJ MI POKOJ, MAMI! A Vianoce som *nezničila*. Ako mi môžeš povedať niečo také?“

„Jane, prosím...“

Neskoro. Položila.

Sadla som si na dlážku a chvíľku plakala. Naozaj som žiadala tak veľa? Chcela som len byť na Vianoce s rodinou, objať svoje deti, vidieť, ako ráno v Prvý sviatok vianočný nazrú do svojich vianočných pančúch, a užiť si s nimi príjemné chvíle pri spievaní posratých kolied a jedení debilného mäsového koláča a užívajú si tých najúžasnejších a najsviatočnejších Vianoc našich životov. No Jane radšej pôjde do nejakej sprostej zimnej krajiny zázrakov V ZAHRANIČÍ. (*Kde vôbec Verbier je?* zamýšľala som sa, zatiaľ čo mi pohľad rozmazávali slzy. Vo Francúzsku alebo Švajčiarsku? Asi by som si to mala zistiť, nech aspoň viem, pre ktorú destináciu sa na mňa vykašle, aby sa nezopakovala situácia, keď som si myslela, že Jane ide na školský výlet do Francúzska, ale nakoniec boli v Belgicku. Vyhlásila, že to nebol môj najlepším rodičovským výkonom, voči čomu som namietla, že pomýliť sa môže ktokoľvek, keďže sú hneď vedľa seba, ale Jane nástojila, že znalosť toho, ktorú krajinu sa vaše maloleté dieťa chystá navštíviť, je absolútne minimum, ktoré možno od rodiča očakávať. Ach, ako sa časy zmenili – teraz si len tak užíva lyžovačky s Tomom, Dickom alebo Harrym! Alebo s Raffertym.)

Ešte trochu som si poľnukala, zatiaľ čo ku mne pribehli znepokojené psy. Súdiaci, môj milovaný borderský teriér z útulku – už nie celkom v rozpuku mladosti, no rovnako divoký a neposlušný ako vždy –, na mňa kýchol, aby som sa pozviechala a nezabudla na jeho večeru. Emócie neschvaľoval. Slzy mu zvykli

zmáčať srst' a to nemal rád. Flora, môj ďalší borderský teriér, ktorú som pred pár rokmi adoptovala ako pätnásťročnú, aby nestrávila posledné roky svojho života v útulku, no ktorá bola až na nejaké problémy s únikom moču veľmi čiperná (Kto by niečím takým netrpel, keď zostarne?), mi na rozveselenie ponúkla extrémne špinavú hračku, čo si skryla pred ostatnými. A Barry, môj pes obrovský ako kôň, ktorý bol priveľký, už keď som ho priviedla domov – milá pani v útulku ma uistovala, že viac nevyrastie, no mala som pocit, že odvtedy nerobil nič iné, len neustále rástol –, mi na rozveselenie predviedol všetky triky, čo poznal, až kým nestúpil na Súdiaceho, ktorý dôrazne protestoval, a napriek tomu, že Flora netušila, čo sa deje, vrhla sa do šarvátky tiež. Moja sebalútosť sa teda skončila, keď som sa snažila oddeliť vrčiaku kopolu chlupov na tri psy. Podplatila som ich žuvacími pochúťkami, utrela som si slzy a presviedčala samu seba, že Jane sa upokojí a uvedomí si, že som sa *naozaj* iba snažila pomôcť, a popritom som zvažovala praktické dôsledky opustenia dcérou počas sviatkov.

Mala by som v objednávke vymeniť moriaka za menšieho? Rozhodla som sa, že nie. Veď Peter určite príde domov, aj keď nám nepotvrdil, že si kúpil letenku, napriek tomu, že som mu poslala približne dvesto miliónov posratých mailov, v ktorých som mu pripomínala, že to potrebujem vedieť, aby som mohla objednať vianočnú pantomímu a naplánovať rôzne iné sviatočné prekvapenia, čím by sme si vynahradili tie tri mesiace, počas ktorých sme sa nevideli. Petrove ústa boli už od narodenia doširoka roztvorené ako zobáčik vtáčatka, ktoré zúfalo hľadá potravu. A keďže si dal po strednej rok voľna a práve cestoval niekde po Ázii, nech už prežíva na čomkoľvek (zo sledovania jeho instagramu som vytušila, že poväčšine to bolo pivo a tequila, no utešovala som sa tým, že aspoň mesačičky limetky k tequile udržiavajú skorbut pod kontrolou, a hádam využíval aj tie tri veľké balenia gúm, ktoré som mu pribalila napriek jeho ná-

mietkam, aby boli pod kontrolou aj *iné veci*), pravdepodobne to znamenalo, že domov príde hladnejší než kedykoľvek predtým a celý obsah mojej chladničky si napchá do svojho bezodného pažeráka. *Vlastne by som možno mala objednať ďalšieho moriaka len pre Petra*, hĺbala som. Nakrmiť ho, kým sa zase vydá na cesty.

Snažila som sa vnímať pozitívne aspekty skvelej príležitosti, ktorá sa naskytna Jane, mojej jedinečnej šance stráviť Vianoce len s Petrom, dozvedieť sa všetko o jeho cestách a dobrodružstvách, a svetlú stránku horiacich polien a stolových hier bez toho, aby ktokoľvek na svojho súrodencu kričal: „Skap!“ Mohlo by to fungovať. Stále to môže byť čarovné. A potom mi v schránke pípol mail od Petra.

Cus mami

na vianky zostanem v Thajsku bude tu plazova party duham ze sa nehnevas deje sa tu toho mrte nechcem nic zmeskat aspon usetris na letenke vidime sa na velku noc x

Keď sa mi podarilo rozlúštiť tento skomolený odkaz (*Najdrahšia mamička, učinil som rozhodnutie, že sviatočný čas nestrávim v hrejivej náruči svojej famille, namiesto toho sa opijem pod obraz boží na thajskej pláži a možno chytím hádam-penicilínom-liečiteľnú pohlavnú chorobu. Skutočne dúfam, že to nijako nenarúša tvoje nespochybniteľne starostlivé a spletité plány a že ti to nespôsobí žiadne komplikácie ani tá to nepodráždi. Vieš, matka drahá, toľko ma tu toho fascinuje – prejavuje sa to najmä vo forme sporo odetých dievčat a iných skutočností, ktorými radšej nebudem zatažovať tvoj krehký materský jemnocit – a prial by som si vyťažiť zo svojej mladosti čo najviac, predtým než skončím ako suchá pleva, ktorou si ty. Z ekonomického a environmentálneho hľadiska však svetlá stránka veci je, že to znamená pokles počtu letov, ktoré bude nutné absolvovať, a tým zveladím zostatok na tvojom účte, znížim svoju uhlíkovú stopu a predídem tak úhynu ľadových medvedov. V blízkej budúcnosti by som mohol považovať za vhodné oblažiť ťa svojou prítomnosťou. Z hĺbky*

srdca, navždy tvoj jediný syn Peter), nevedela som sa rozhodnúť, čo je horšie – či Petrova neschopnosť používať diakritiku, interpunkciu a gramatiku, alebo význam jeho slov.

Najprv ma zrušila Jane, potom Peter. Naozaj by som sa s nimi mala tešiť, karhala som sa. S Jane, že si našla frajera za vodou, teda, chcela som povedať, že si našla milého človeka, s ktorým by mohla stráviť zvyšok života, aj keď zatiaľ neuznali za vhodné, aby som sa s bohatým Raffertym stretla. A s Petrom, že po rokoch zakrádania sa tieňmi svojej izby, konzumovania nadľudského množstva čipsov a hrania *Dungeons & Dragons* s jeho porovnateľne asociálnymi najlepšími kamošmi Lucasom a Tobym, sa všetkým trom chlapcom podarilo premeniť z nezužívých, vlečúcich sa trolich stvorení na najväčších párty levov maturitného ročníka. Samozrejme, *veľmi ma tešilo*, že to Petrovi dodalo sebavedomie na to, aby pred univerzitou cestoval po svete, no zároveň mi občas chýbali dni, keď som presne vedela, kde sa nachádza (pod dekou, prdí a hrá sa *Minecraft*), namiesto toho, aby som ho cez správy bombardovala otázkami, či žije, a vyhrážala sa, že ak sa svojej milujúcej a vyplašenej matke OKAMŽITE neozve, spojím sa s britskou ambasádou v akejkoľvek krajine, v ktorej práve bol.

Pokus konzultovať to s mojím milovaným manželom a na Petrovi lipnúcim tatinkom vyústil do reakcie hodnej otca z filmu *Lastovičky a Amazonky* – povedal, že bude lepšie, ak sa utopia, než by mali byť neschopáci, a ak nebudú neschopáci, neutopia sa. Simon bol presvedčený, že Peter si na výlete „buduje charakter“ a „prospeje mu to“. Podozrievam ho, že pritom myslel na peniaze, ktoré na synových letenkách ušetríme, a aj na zredukovaný účet za sviatočné jedlo. Rovnako ho nefascinoval ani Janin poklesok s Raffertym a vyslovil niečo, čo znelo až podozrivo ako „podráždená a prehnane reaguješ“. No keď som ho odmerane požiadala, aby to zopakoval, zamumlal, že nič nepovedal. Akoby sa *bál*, že zareagujem podráždene a prehnane.

„Posledných dvadsať rokov si sa pokúšala vy dobyť si aspoň trochu pokoja od detí a želala si si, aby niekam odpálili,“ nadhodil Simon. „A teraz, keď ťa poslúchli, je z teba hotová prepnutá mamička, ktorá sa rozhodla, že najviac na svete túži po tom, aby sa vrátili domov.“

„No hej,“ zakvílila som. „To bolo v časoch, keď sa zdalo nemožné, že vyrastú a odpália! Len som sa chcela vyčúrať alebo možno okúpať bez toho, aby mi niekto trieskal na dvere a niečo odo mňa vyžadoval. Nechcela som, aby sa *navždy* odpratali na opačnú stranu sveta.“

„Verbier je len vo Švajčiarsku,“ namietol Simon. Ach, takže Švajčiarsko, nie Francúzsko. Musím si to zapamätať. „Ani Thajsko už nie je v dnešnej dobe ďaleko. A určite to nie je navždy, len na Vianoce.“

LEN NA VIANOCE! Simon to vôbec nechápal.

Naliala som si pohár vína a namosúrene som sedela pri kozube – sama. Chúďa samučičká pri kozube namiesto toho, aby som vyberala dokonalé atmosférické pasáže z *Vianočnej koledy*.

„*Ostrejší než hadí zub je nevďak dieťaťa,*“ zamrmlala som si pre seba.

Naozaj by som mala byť rada. Ach, moja vnútorná Pollyanna, kdeže si? Na jednoduché Vianoce len so Simonom by som sa predsa mala tešiť. Mala by som si plnými dúškami vychutnávať, že nebudem musieť oškrabať horu zemiakov, s nikým sa nebudem hašteriť pri chlebovej omáčke ani nenastane panika z toho, či sa slávny pohár zaváranej cvikle, ktorý nám okolo roku 1989 darovala babka a ktorý každoročne vytiahneme, no nezjeme, napokon nepokazil.

Predstava, že sa vyhnem zložitým vyjednávaniu s mojou nástojčivou rodinou – aj so Simonovou – o tom, kto čo kúpi a kde sa bude oslava konať, bola príjemná, to nemôžem poprieť.

Všetci diplomati, čo sa snažia priniesť mier na Blízky východ, sa môžu strčiť – pošlite tam ženu, ktorá dokáže uspokojiť obe časti rodiny naraz. Aby som bola fér, keď moje zlatička trochu podrástli a zdivočeli, diskusie starých rodičov o Vianociach sa priklonili viac k tomu, aby sa sviatočné oslavy konali kdekoľvek inde, len nie u nich. Často to znamenalo, že za vianočnou atmosférou a neotvorenou zaváranou cviklou prišli k nám. Pomerne často k nám prišli *všetci*, pretože Simonovi rodičia sa prefikane presťahovali do Francúzska, a teda „Vianoce sú ideálna príležitosť, aby sme opäť skočili domov a stretli sa s blízkymi. Nebude vám prekážať, ak k vám prideme, však nie?“ A nik nechcel ísť k Simonovej sestre Louise, ktorá má šesť nevycvičených detí, sklony k nahému recitovaniu poézie a pokusom vykonať na vás „holistické“ liečebné rituály, keď to najmenej čakáte (pri pohľade na Louisine špinavé nechty som presvedčená, že jediná dobrá vec na reiki je, že aspoň nie je nutné, aby sa vás pritom *dotýkala*). Moja vlastná sestra Jessica sa pomocou výhovoriek, prečo neprichádza do úvahy, aby kohokoľvek hostila na Vianoce, dokáže z hostiteľského radaru dostať rýchlejšie než ja – obvykle preto, že je príliš zaneprázdnená a dôležitá.

Rozvod mojich rodičov, keď som bola tínedžerka, mal teoreticky znamenať, že sa vyskytnú ďalšie vetvy rodín, ktoré by ich mohli na Vianoce pohostiť, no keď ešte môj zosnulý otec žil, nikdy sme si neboli istí, s kým bude do Vianoc ženatý, a neraz sa ocitol v manželstve s tým typom otravnej ženskej, ktorá trvala na tom, že musia ísť na zimnú plavbu výletnou loďou, takže aj samotné vianočné hostenie bolo ojedinelou praktikou.

Domnievam sa, že mojej mame by sa príjemná zimná plavba náramne páčila, lenže raz svojho druhého manžela Geoffreyho akosi proti jeho vôli (domnievala som sa) na plavbu uniesla, a ten následne odmietal ísť na ďalšiu. Keďže sa počas Vianoc nemohla vyhovoriť na výletnú plavbu, tvrdila nám, že by ju *nesmierne po-*

tešilo, keby sme prišli k nej, no, bohužiaľ, by to narušilo kostolný rozpis služieb a, pravdaže, Geoffrey a mačky sú veľmi citlivé povahy a zmeny im nerobia dobre. Takže som zostávala len ja. Teda, Simon a ja. No väčšinou ja. Preto som každý december vyvreskovala *Narodil sa Kristus Pán* a fňukala pri *Tichej noci*, zatiaľ čo som sa snažila vyrovnať so všetkými agendami, nápadmi, očakávaniami, tradíciami, problémami, úzkosťami, alergiami a intoleranciami hostí (bohužiaľ, v prípade môjho príšerného nevlastného otca Geoffreyho boli potravinové aj rasové) a s divokou bezstarostnosťou som okolo seba rozhadzovala imelo a cezmínu.

Tento rok ma však prekvapilo, že nás nezaplavili mailami ani telefonátmi, v ktorých to buď okato naznačovali, alebo sa k nám rovno bezočivo pozvali sami, pretože všetci mali iné plány! Simonovi rodičia Sylvia a Michael nám volali, že ich na Vianoce k sebe pozvali akísi dobrí priatelia, čo vlastnia očarujúci zámoček v Dordogne. Jessica, Neil a ich rozkošné potomstvo Persephone a Gulliver sa rozhodli, že teraz, keď deti podrástli, sú spoločné Vianoce hlúpe, a tak radšej zostanú v Londýne a sviatky stravia sami – teda s cateringom vianočnej večere, samozrejme (Jessica si dala záležať na tom, aby to spomenula). Naša ovdovená nevlastná matka Natalia, ktorú si otec zobral tesne pred smrťou, sa chystala domov do Ruska za príbuznými (škoda, lebo Natalia bola tá najpríčetnejšia osoba v mojej rodine). Mama a Geoffrey plánovali ísť k Geoffreyho dcére Sarah a jej manželovi Piersovi, ktorí sa konečne rozhodli, že *možno* zvládnu Vianoce, keďže ich nadaná a talentovaná dcéra Orla má už desať rokov, ale mama mi počas sviatkov aj tak chcela hodiť na krk ich štyri siamské mačky. Poukázala som na to, že moje tri psy by štyri siamské mačky nepovažovali za nič iné než chutný vianočný švédsky stôl, po čom mama začala vzdychať a ochkať a spomenula, že ak sa mačkám v mačacom hoteli niečo stane, *vôbec* si to, samozrejme, *nemám vyčítať*. A Louisa nás všetkých šokovala, keď nám oznámila, že sa znova dala dokopy so

svojím príšerným manželom Bardom (vždy sme hovorili, že je jej „manžel“, aj keď nik nevedel, nakoľko legálny bol „rituál zväzovania rúk“, ktorým posvätili svoje puto). Opustila ho pred viac ako desiatimi rokmi, keď sa snažil do ich vzťahu zapojiť „druhá manželku“, šialenú bohatú Američanku, ktorá bola natoľko pochabá, že prišla do „alternatívneho útočiska“, ktoré viedli v Škótsku. A tak Louisa, Bardo a ich šesť monštruózných detí tiež strávia nádherné Vianoce *en famille* vo svojej jurte. Och, a mohol by jej Simon požičať dvesto libier na cestu tam, keď už sú tie Vianoce?

Takže to bolo hotové požehnanie, pomyslela som si. Vianoce len so Simonom, s Jane a Petrom! Nemusela som robiť špeciálnu chlebovú omáčku len pre Geoffreyho, zatiaľ čo by Jessica hysterčila z lepku a uhľohydrátov, Louisa nám nebude rozprávať, ako sú ona a všetci jej potomkovia vegáni, kým by jej deti pobláznene hltali Haribo cukríky, Louisa vypila všetko, čo sa jej dostalo pod ruku, a potom by úplne rozbitá spráskala dvanásť klobások obalených v slanine. Sarah sa ma nebude pýtať, či som *naozaj* kvôli Orle všetko poriadne vydezinfikovala, lebo sa bojí *bacilov*, zatiaľ čo by sa Orla odšuchtala k mojim psom, aby sa s nimi podelila o hrst ukradnutých psích maškrt. Mama sa nebude škaredo hádať s Nataliou o otcovi, keď jej do hlavy udrie džin s tonikom, a trvať na tom, ako všetci vedia, že jedinou láskou Ralphovho života bola ona a mala plné právo napadnúť závet, aj keď sa s ňou otec rozviedol pred tridsiatimi rokmi.

Nie. Ak by sme na Vianoce niekoho pozývali, tak jedine mojich najlepších priateľov na nejaký malý civilizovaný štedrovečerný večierok: Hannah, jej manžela Charlieho a Sama s jeho manželom Colinom a ich deťmi, ktoré sú príhodne aj najlepší kamaráti mojich detí, a KONEČNE by to bolo ČAROVNÉ A ÚŽASNÉ, DORITI! A Prvý sviatok vianočný by sme si užili len vo štvorici. Morčacie prsia z Marksa & Spencera. *Dočerta*, pomyslela som si, vyhodíme si z kopytka a zaobstaráme

si z Marksa všetko predpripravené jedlo, nech na Štedrý deň nemusím škrabať krumple, zatiaľ čo by som preklínala pooddiateho sira Waltera Raleighho, že dostal taký skvostný nápad a priniesol tie pekelné veci do Anglicka, a tliekala dobrej kráľovnej Bess, že tomu hajzlovi zoťala hlavu, ešte kým by som tresla škrabku na zemiaky do drezu, vyhlásila, že už ďalej nevládzem, a vystrelila von, aby som sa zrútila na lavičke pri zadných dverách a stiahla lahodnú malborku, počas čoho by som velebila meno sira Waltera Raleighho za to, že mi priniesol aj cigy, a usúdila, že možno bol v skutočnosti iba nepochopený. Namiesto toho by som mohla len strčiť hrbu predražených fóliových táčok do trúby a pompézne ich naservírovať! A tak som ľahkovážne všetko objednala. Vlastne som to objednala tak dávno, že som ešte stihla zadať dodanie na dvadsiaty tretí december. *Výborne, pochválila som sa, všetko je zariadené!*

Teraz sa však zdá, že nič nie je zariadené. Ani raz za tie roky, keď som sedela vonku na lavičke zvierajúc cigaretu a veľký pohár vína, pozerala sa na hviezdy a vášnivo mrmlala: „Ó, žiarivá hviezdička, splň mi pranie, nech VŠETCI ODPÁLIA DORITI!“, mi nenapadlo, že to želanie zahŕňa aj Jane a Petra, že raz tiež odpália doriti a ja tu zostanem sama. Čo len teraz budem robiť? Keďže pre mňa Simon nemal pochopenie, rozhodla som sa, že najrozumnejšie bude dať si ďalší malý pohár vína, zistiť, čo robia cudzie deti a či nájdem útechu (alebo skôr škodoradostné potešenie) v tom, že aj ony opustili svojich rodičov, alebo objavím akúsi páku na emočné vydieranie svojich detí, aby som ich nalákala domov, ak sa anjelici ostatných rodičov na Vianoce vracajú.

Vďaka rýchlej správe do spoločnej whatsappovej skupiny som zistila, že Petrovi spoločníci na cestách Lucas a Toby, nepodarení potomkovia (v tomto poradí) mojej najstaršej priateľky Hannah a jedného z mojich najdrahších priateľov Sama, na nich

tiež skúsili tento úskok. Tobymu to bolo dôrazne zakázané, pretože jeho starí rodičia majú dvadsiateho siedmeho decembra zlatú svadbu, a dostal príkaz, aby nastúpil do lietadla najneskôr dvadsiateho tretieho decembra. Hannah bola podobne ako ja rozčarovaná z toho, že Lucas chce stráviť Vianoce v Thajsku.

Hannah: Je to tak ďaleko! Stále je to moje bábätko. Teda, technicky je moje bábätko Edward, keďže má len štyri, akože vážne, čo mi to napadlo, že som si spravila ďalšie decko po štyridsiatke? Nemusíte mi odpovedať. Ale aj Lucas je moje bábätko. A hej, bola som na Vianoce bez nich, keď boli u tej zbytočnej mláčky lasičej šťanky, ktorá si hovorí ich otec, ale to nie je to isté, ako keď je Lucas na opačnej strane zemegule celkom sám!

Ellen: Bude tam s Petrom. Teda, ak im to dovoľíme. A pravdepodobne aj s hordou sexy mladých žien. Ako by sme im v tom zabránili? Mám pocit, že keby sme ich prinútili prísť domov, neznášali by nás. No ak domov neprídu, my sa o nich budeme báť a vôbec si Vianoce neužijeme. A ani Jane nepríde. Čo má v pláne Emily?

Hannah: Emily mi povedala, že NEPRÍDE, takže predpokladám, že príde, aj keď asi očakáva, že presný čas a spôsob dopravy odčítam z krištáľovej gule. Och, doriti. Ellen, koľko slaného cesta na ozdoby môže podľa teba zjesť štvorročné dieťa?

Ellen: Hm, asi žiadne? Preto sa robí také slané.

Hannah: Doriti! Snažím sa s Edwardom spraviť ozdoby do škôlky, nech vyzerám ako milá, šikovná mamička, ale on mi práve oznámil, že kým som ťukala do mobilu, zjedol všetkých Rudolfov. Musím to ísť vygoogliť. Nemôžem ho zobrať na pohotovosť, prekročila som limit opodstatnených návštev, keď si v škôlke strčil do pipiša sušený hrach. Vyhrážali sa mi, že ak tam ešte niekedy prídem, pošlú na mňa sociálku. Zavolám ti neskôr.

Chúďa Hannah, pomyslela som si, pričom som si predstavila jej horúčkovité googlenie spojenia „nadmerná konzumácia slané-

ho cesta štvorročným dieťaťom, ktoré potenciálne posadol démon“. No vďaka Edwardovi, svojmu neskorému prevrapeniu, aspoň mala s kým robiť Rudolfov zo slaného cesta! Nebola som veľmi na ručné práce, ale *vianočné* tvorenie bolo zábavné. Smutne som hľadela do zaprášenej zabudnutej škatule na tvorenie zo skrinky pod schodmi, plnej vysušených trblietavých lepidiel, paličiek z nanukov, servítok a rozpadnutých pozostatkov mojich *nádejí a snov*. Simon prešiel chodbou okolo mňa a ja som sa ho spýtala, či by mi *on* nechcel pomôcť s výrobou malých ozdôb zo slaného cesta, ktorými by sme si ozdobili štítky na darčekoch, ako som to videla niekde na instagrame.

„Povedala si, že sa už slaného cesta nikdy v živote nedotkneš, keď si raz bola hore do tretej ráno a piekla z neho dvesto ozdôb pre stánok s dekoráciami na trh, ktorý organizovalo združenie rodičov a priateľov školy,“ pripomenul mi Simon zmätene. „Prečo by si, doriti, chcela robiť ozdoby zo slaného cesta?“

„Len mi napadlo, že by to mohlo byť fajn. A že by sme si tú chvíľku vianočného tvorenia mohli užiť spolu,“ odsekla som a snažila sa potlačiť spomienky na tú príšernú noc plnú slaného cesta, pretože, pravdaže, teraz som to odvolať nemohla. „A keď vyschnú, mohli by sme na zadnú časť mojím kaligrafickým perom z Poundlandu napísať: *Vytvoril Simon* alebo: *Vytvorila Ellen*, alebo: *Vytvorili mamina a ocko*, a potom by deti aj všetci ostatní vedeli, že naše darčeky boli zabalené s *láskou*.“

„Ale prečo?“ stále nechápal Simon. „Vieš si predstaviť, o koľko drahšie bude kvôli tomu poštovné? A kým dorazia, pravdepodobne sa polámu. No tak, prečo to berieš tak dramaticky? Vôbec ťa tak nerozhodilo, keď s nami v lete nechceli ísť na dovolenku, vlastne si sa na to pomerne tešila. A teraz sa ideš potentovať z toho, že Jane ide do Verbieru a Peter ostáva v Thajske, aj keď vtedy ti absolútne neprekážalo, že Peter ide do Xante s celou

triedou a Jane na Ibiza s Persephone. Teda, až kým Persephone nevyhlásila, že tam zostáva a bude z nej barmanka.“

„To bolo niečo iné,“ vzdychla som.

Ach, ako by som to len Simonovi vysvetlila? Letá sú jedno-razovka. Napriek môjmu úsiliu jašiť sa s nimi ako v *Slávnej päťke* (Prečo sa moje deti nikdy nemôžu jašiť primerane k ročnému obdobiu? Prečo? Odmietajú to, len aby ma našťvali?) letá s malými deťmi nikdy neboli zábavné – počas týchto osemťždňových skúšok prežitia som žonglovala so starostlivosťou o ne, s pracovnou dovolenkou, nekresťanskými prázdninovými cenami, nekonečným zobronením o sladkosti, vyžadovaním odpovede na otázku, čo dnes ideme robiť, a sprostými memečkami o tom, že so svojimi deťmi prežijeme prázdniny len osemnásťkrát, preto by sme si každé mali užiť napriek tomu, že celý deň robíme rozhodcu v tretej svetovej o posratý nanuk. Lenže VIANOCE, Vianoce sú niečo iné. Deti by na Vianoce *mali* prísť domov počas snehovej búrky, len takej silnej, že to neovplyvní ich cestovné plány, mali by sa so smiechom, s ružovými lícami a náručím plným darčiekov prehnať dverami rozkošne zaodeté do čiapok s brmbolcami, hrejivých šálov a vkusných vlnených kabátov, zatiaľ čo ja by som, rozžiarená materinskou hrdosťou, privítala svoje vtáčatká späť v hniezde.

Pri večeri som sa so slzami v očiach zverila s touto predstavou Simonovi a on vyhlásil, že ruší Hallmark.

„Toto je príležitosť pre nás, Ellen,“ vyhlásil. „No tak. O ktorej knihe to furt točíš? Je tam nejaká sirota, ktorá je otravne veselá, nech sa deje čokoľvek, a vždy nájde, za čo môže byť vďačná?“

„Pollyanna?“

„Áno. Prečo si z nej nezoberieš príklad?“

„Pollyannu na konci príbehu prešiel automobil a zostala ochrnutá,“ odvetila som skormútene.

„To fakt? Tak sa to skončilo? Ochrnutým dieťaťom? Prečo si mi vždy tvrdila, že je to veselá kniha?“

„Nuž, zázračne sa znova naučila chodiť, za čo vďačila svojej *joie de vivre* a pozitívnemu zmýšľaniu. No aj tak, prešlo ju auto! V spravodlivom svete by dievčatko, ktoré vnáša radosť do zamútených srdc všetkých ľudí v meste, neprešlo auto!“

„Daj sa dokopy, Ellen!“ prikázal mi Simon. „Prestaň sa ľutovať. Ako som povedal, konečne máme čas na seba! Dvadsať rokov sme obetúvali peniaze, pričetnosť aj spánok, aby sme vychovali svoje deti. Vždy si vravievala, že deti sú vychované správne, ak sa z nich stanú húževnatí a samostatní dospeláci, a teraz sa hneváš, že presne takí sú, aj keď je to určite znamenie, že sa nám niečo podarilo a mali by sme sa potľapkať po pleciach.“

„Jane si nemyslí, že sa mi niečo podarilo,“ odvetila som smutne. „Povedala, že som katastrofizujúci, kontrolou posadnutý šialenec, ktorý sa vždy do všetkého stará. A ja nechcem, aby boli húževnatí a samostatní *na Vianoce!* Nemôžu byť takí len po zvyšok roka a na sviatky prekypovať túžbou po svojej drahej matke? Vrátiť sa do náručia milujúcej rodiny, aby sme si mohli piecť gaštany na otvorenom ohni, spievať koledy pri klavíri a veľa sa smiať a veseliť?“

„Myslím to vážne, ten Hallmark zruším hneď zajtra,“ vyhráľal sa Simon. „Klavír nemáme. Keď si sa nám snažila upiecť gaštany na otvorenom ohni, Peter musel ísť na pohotovosť s popáleninami druhého stupňa. A každý rok, *každý jeden rok*, drahá, na začiatku decembra táraš o tých svojich sviatočných predstavách a radosti a dobrej vôli, ako posadnutá vytváraš pinterestové nástenky plné divných kvetinových aranžmánov s cezminou, dom zasypeš brečtanom a imelom, pričom vrieskaš, že OZDOBUJEŠ TIE ZASRANÉ CHODBY, potom sa to snažia zožrať psy, čo sa skončí vysokým účtom za veterinu, a teba len stále viac a viac nasiera každý, kto nezapadá do tvojej sviatočnej predstavy, pretože tak trochu *si* kontrolou posadnutý šialenec...“

„NIE som!“

„Vyvrcholí to tvojím už tradičným štedrovečerným zručným sa, keď si zoberieš fľašku Baileys a psy, v garáži hystericky reveš, ako všetkých neznášaš, na mobile pozeráš *Život je krásny*, až kým ťa dnu nenalákam prísľubmi, že ti pomôžeme oškrabať zemiaky a budeme počúvať koledy v podaní zboru King's College, no ty potom nepočúvaš, lebo celý čas rozprávaš a trpko sa sťažuješ, ako nenávidíš obe strany našej rodiny, akí sú všetci nevďační a ako veľmi si želaš, aby sme len ty a ja, teda, zvyčajne povieš, že len ty, potom zo slušnosti doplníš mňa, strávili Vianoce niekde na tropickej pláži alebo v dekadentne luxusnom vidieckom hoteli, kde sú pukotajúce ohniská a šupky zo zemiakov problém niekoho iného a ty by si sa tam mohla elegantne vznášať s martini v ruke.“

„Revala som v garáži s Baileys len *raz!*“

„Robíš to každý rok.“

„*Nerobím*. A určite nerozprávam, keď počúvame koledy King's College.“

„Rozprávaš neustále. Počas každého filmu, televízneho aj rozhlasového programu. Lenže o to tu nejde. Ide tu o to, drahá, že teraz máme šancu splniť si to. Spraviť si plážové Vianoce alebo Vianoce vo vidieckom hoteli. Predtým sa vždy našlo niečo, čo nás od toho odradilo. Bolo to príliš drahé, deti niečo mali, rodina trvala na tom, že sa sem nahrnie. No teraz sme tu len my dvaja. Môžeme si robiť, čo chceme!“

„Nemôžeme,“ namietla som. Taká sprostosť. Čo ak by deti nečakane prišli domov a ja by som tu nebola? Boli by vydané napospas snehu, umreli by od hladu a chladu ako dievčatko so zápalkami. O *tom* Hallmark nikdy film nespravil!

„MÔŽEME!“

„Nemôžeme. Z Marksa & Spencera som objednala jedlo. Už v októbri.“

„Tak to zruš.“

„Nemôžem to zrušiť. Zaplatili sme štyridsať librovú nevratnú zálohu. A okrem toho, bez sviečkovej wellington z Marksa a Spencera by to neboli Vianoce.“

„Doriti, tak to zamrazíš!“

„Príde nám to až dvadsiateho tretieho poobede. Takže by sme museli cestovať na Štedrý deň. Za letenky si budú pýtať nekresťanské peniaze. Niečo sa pokazí a z nás sa stanú tí ľudia v správach, čo strávili Vianoce na letisku Heathrow. Nejaký hajzel nás prinúti spoločne spievať a reportérom rozprávať o súdržnosti a nezlomnosti.“

„Ten hajzel by si pravdepodobne bola ty. Ak by sme sa na Štedrý deň zasekli na letisku, neodolala by si a ostatných cestujúcich by si sa snažila zaradiť do svojej sviatočnej predstavy, rozveseliť ich a vyťažiť zo situácie to najlepšie. Potom by si však pravdepodobne potiahla fľašu Baileys zo zavretého obchodu z bezcolnej zóny a šla revať do kúta, lebo ľudia by *aj tak* kazili tvoju sviatočnú predstavu.“

„A na letisku nie sú žiadne kozuby, pri ktorých by sme mohli čítať *Vianočnú koledu*. Doma áno,“ poznamenala som.

„Čože? Načo ti je kozub? Ty predsa Dickensa neznášaš.“

„To nie je pravda.“

„Ale áno, je.“

„*Vianočnú koledu* mám rada.“

„Nikdy si ju nečítala. Videla si len Muppet verziu.“

„Len si myslím, že tráviť Vianoce mimo domu nie je *správne*,“ zakvílila som. „Nebolo by to rovnaké, všetko by bolo horúce a piesočné a zahraničné a nemali by sme moriaka ani krekerky, ani fakt drahé datle s kúskami mandlí, na ktorých by sme si mohli vylámať zuby. Nebolo by to také ako doma!“

„Nuž, a čo tak šik hotel so zamatovými závesmi a skutočnými starožitnosťami? Ten druh hotela, do ktorého sme nikdy nemohli ísť, kým boli deti malé, lebo by niečo rozbili alebo ukradli. Mohla

by si si vyzdvihnúť prekliatu zásielku z M&S, strčiť ju do mrazáku a na Štedrý deň by sme vyrazili. To by zapadalo do tvojej strelenej sviatočnej predstavy. Bolo by to ako doma, len *lepšie*.“

Nad týmto návrhom som sa zamyslela a snažila sa odhaliť jeho nedostatky. Takýto rozmar – ísť počas Vianoc na pekný výlet – ma absolútne vyviedol z miery. Cestovať niekam na Vianoce pre mňa znamenalo diskomfort – domy a pravidlá cudzích ľudí, možno aj spanie na fučiacej nafukovacej posteli, nočné hľadanie záchoda na diskkrétne kakanie po množstve tučného jedla tak, aby nik nevedel, že som kakala ja. No ísť do niečoho luxusného, s hojným dostatkom toaliet na kakanie podľa ľubovôle, bolo *dekadentné* a v nesúlade s vianočným duchom.

„Budú tam ľudia,“ pripomenula som.

„Viem.“

„Veď ty neznášaš ľudí.“

„Pre to, aby si mala svoje dokonalé Vianoce, sa s nimi nejako zmierim.“

„Bude to drahé.“

„Viem.“

„Ty neznášaš míňať peniaze.“

„Pre teba, drahá, spravím čokoľvek, čo ťa urobí šťastnou.“

„Čo za to chceš?“ spýtala som sa, pretože takáto ústretovosť mi bola pri jeho dobre známej lakomosti a nenávisti voči ľudskej rase okamžite podozrivá.

„Ako som povedal, chcem len, aby si bola šťastná.“

„A...?“

„A... možno som nechtiac do sušičky strčil tvoj oblúbený kašmírový sveter. Čo?“ namietol, keď som otvorila ústa a chystala sa zúrivo kričať. „Aspoň som sa ti priznal. Napadlo mi, že ti ho len uložím do zásuvky, aby si si myslela, že si pribrala. No keďže som dobrý, láskavý a milujúci manžel, lebo sa snažím pripraviť nám čarovné Vianoce, nesmieš sa na mňa hnevať.“

„Ale smiem,“ vyhlásila som namosúrene. „Tak či onak, nemôžeme na Vianoce odísť. Nemáme kam dať psy.“

„Zoženieme opatrovatel'ku. Dáme ich do hotela.“

„Na Vianoce nie! Súdiaci Vianoce miluje. Rozzúrilo by ho to. Najradšej rozbaľuje darčeky. A Flora je na hotel príliš stará, čo keby umrela? A Barry? Chúďatko maličký Barry, ako môžeš opustiť Barryho na Vianoce?“

„Minulý rok si ho požičali, aby na základke hral somára, lebo je taký obrovský. Ťažko ho môžeš nazvať ‚chúďatkom maličkým‘.“

„Áno, ale nie je celkom v poriadku. Bude smutný už len z toho, že Jane nepríde domov, nieto ešte, ak ho na Vianoce opustíme aj my. Vedeli by to, všetci traja. Budeme tu musieť zostať,“ vzdychla som a potom som sa rozžiarila. „No ak budeme sami, môžeme robiť všetky tie vianočné aktivity, o ktorých píš v časopisoch. Pred rokmi som čítala článok, v ktorom odporúčali štyri rôzne outfity. Pamätám si to! Na Prvý sviatok vianočný sa zobudíš v saténovom pyžame a potom sa hodíš do voľných čiernych spodkov a obyčajného bieleho hodvábneho trička...“

„Do trička! V decembri!“ pobúrene zvolal Simon. „Len si predstav ten účet za kúrenie. A pokiaľ ide o spodky...“

„Sú to voľné spodky!“ pokúsila som sa mu vysvetliť, kým Simon funel.

„Prečo potom proste nenapíšu, že si máš dať pohodlné nohavice?“

„Och, pre kristove rany! Ty máš sedemnást flísoviek a každá má neidentifikovateľnú, blatu podobnú farbu – kto by sa ťa len pýtal na módu? Buď ticho! Takže, po voľných spodkoch a bielom hodvábnom tričku sa radostne zasmieš a prezlečieš sa do kašmírového svetra – teda, ak tvoj manžel nie je neschopný hajzel, ktorý ti ho strčil do sušičky –, džínsov a čižiem a veselo sa vyberieš do baru na varené víno s miestnymi obyvateľmi...“

„Miestni obyvatelia v našom miestnom bare sú díleri drog,“ namietol Simon.

„Nuž, na Vianoce nebudú,“ oborila som sa naňho. „Budú vidiecky rozkošní. A potom prídeš domov s rozpálenými líčkami...“

Simon sa zachechtal.

„SIMON! Bavíme sa tu o sviatkoch, nebuď vulgárny. Prídeš domov, vianočná hostina je zázračne pripravená a tentoraz sa prezlečíš do niečoho zamatového, neskutočne štýlového a jednoduchého a dáš si večeru. Potom prídu koledníci, ktorým ponúkneš mäsové koláčiky, a celé to je také ZASRANE SVIATOČNÉ! Iba neviem, či to bude fungovať, ak tu budeme len my dvaja. Stačí to na sviatočnú náladu? Pretože o tom, že sa na Vianoce prezlečiem z voľných spodkov do kašmírového svetra a pôjdem do baru, som snívala roky!“

„Nikdy si to nespomenula,“ namietol Simon.

„Ako by som mohla? Nikdy nebol čas, aby sme sa prezliekali. Musela som nakrmiť stovky ľudí, pretancovať diplomatickými vyjednávania, dolievať Louise pohár, pretože je aspoň trochu znesiteľnejšia, keď je opitá, mať pod kontrolou Jessicinu obsedantno-kompulzívnu poruchu a držať Geoffreyho ďalej od Natalie pre prípad, že by sa ju buď snažil baliť, alebo by jej povedal niečo rasistické, alebo oboje. No tento rok sme tu mali byť len my a deti, ktoré už môžu piť, preto som dúfala, že si oblečiem svoj kašmírový sveter, pôjdeme spolu do baru na varené víno a BUDEME POONDIATO SVIATOČNE NALADENÍ.“

„Naozaj je to tvoje najtajnejšie vianočné pranie?“ spýtal sa Simon neveriacky. „Oblecť si do baru na Prvý sviatok vianočný kašmírový sveter?“

„Áno. Akože, nejde *len* o kašmír. My štyria, vrzdíacie zamrznuté polia, varené víno, to všetko. A teraz už nemám ani ten kašmírový sveter!“